

19/03/2020

Criza Coronavirus sau Dumnezeu să ne izbăvească de mustrarea cea dreaptă

Sâmbătă seara, în ajunul Duminicii a doua din Postul Mare, închinată Sfântului Grigorie Palama, am fost la Vecernia săvârșită în Biserica Sfinților Voievozi. La biserică am fost cei doi preoți, cântărețul și două doamne. De obicei, în această seară, eram la priveghere la Biserica „Sfântul Grigorie Palama” din campusul Universității Politehnica.

Simt nevoia să scriu aceste rânduri și pentru a-mi limpezi motivele pentru care, iată, din cauza crizei Coronavirus nu m-am dus la praznicul Sfântului Grigorie Palama, unde nu am lipsit niciodată de când s-a sfințit biserica, în 1999, cu câteva excepții, când am fost plecat din București.

De ce nu am mers anul acesta? Evident, pricina este criza Coronavirus. Cred, înainte de orice, că trebuie să fim disciplinați și să respectăm cu strictețe măsurile

hotărâte de autoritățile de stat, cărora trebuie să ne încredințăm în această privință, fără nici un fel de suspiciune și îndoială. Cred că de vină este și teama în fața amenințării pe care o reprezintă răspândirea rapidă a virusului, teamă care se manifestă și în mine, deși încerc să o temperez. Fac parte din categoria de vârstă amenințată în mod deosebit de virusul în cauză. Nu consider că impietez în vreun fel credința mea și nici slujirea mea preoțească, temându-mă și încercând să mă protejiez, pe mine și pe cei din jurul meu.

Zilele acestea, vorbind cu părintele Daniel, parohul și conslujitorul la Altarul bisericii Sfinților Voievozi din Sectorul 1 al Capitalei, am hotărât să ne conformăm măsurilor luate de autorități și să adaptăm lucrurile noastre bisericesti la acestea. Am redactat un mesaj către enoriașii noștri. Vom continua să slujim Dumnezeuasca Liturghie duminica și sărbătorile, sâmbătă dimi-neața (cu pomenirea celor adormiți) și Liturghia Darurilor îna-inte sfințite, vineri de dimineață. Noi, preoții, vom rămâne în biserică în orice situație, vom sluji Dumnezeuasca Liturghie și-i vom împărtăși pe credincioșii care vor dori. De Dumnezeuasca Împărtășanie nu ne vom lipsi, cu ajutorul lui Dumnezeu, în nici o situație, decât dacă Dumnezeu Însuși ne va lipsi El muștrător de ea.

Vom încerca să respectăm hotărârea de ultimă oră. Vom sluji chiar în pridvorul bisericii și vom activa boxele audio care transmit slujba în grădina bisericii.

Pentru a respecta impunerea unei distanțe între noi, cerută de măsurile autorităților, am hotărât să introducem modificări mai ales în felul în care se desfășoară spovedania, când, de obicei, credincioșii stau la o distanță foarte mică față de preot, îi vorbesc față către față, îi sărută mâna și Sfânta Cruce. Și o fac uneori mulți, unul după altul, la distanță mică de timp. Pentru o perioadă de timp, dictată evident de evoluția evenimentelor, reducem spovedania la mărturisirea strictă a păcatelor, în vederea primirii dezlegării și a Sfintei Îm-păr-tășanii. Dacă sunt probleme duhov-nicești care necesită discu-țiile mai ample, acestea se pot purta la telefon sau prin intermediul mijloacelor generoase de comunicare socială.

I-am sfătuit, de asemenea, pe credincioși să evite sărutarea mâinii preotului în această perioadă, în special la miruit, când se succed credincioșii unul după altul. Putem mirui simplu fruntea credincioșilor.

Scrierea acestui text am încheiat-o duminică dimineața. Nu îna-nte de a primi mesaj de la o familie numeroasă de credincioși care se spovedesc la mine, dar merg la o altă biserică de obicei, în care m-au anunțat că unul din membrii familiei lor a fost testat pozitiv și se izolează la domiciliu întreaga familie. Dumnezeu să le poarte de grijă și Maica Domnului să-i ocrotească.

Să nu ne smintim de aceste măsuri pe care le ia Biserica. Încă din Vechiul Testament, cei care erau atinși de boli contagioase erau prin Legea sfântă izolați de comunitate până se făceau sănătoși. La mănăstirile noastre se păstrează până astăzi bisericuțele bolnițelor, ca dovadă că monahii atinși de o boală contagioasă erau izolați de restul obștii.

Am sentimentul că ne confruntăm cu cea mai importantă ame-nin-țare prin care a trecut gene-rația din care fac parte.

În consecință, socotesc că trebuie să ne imprimăm cu hotărâre o atitudine clară, fără ezitări, fără expediente, având în vedere pro-tecția celor de lângă noi, prin a ne proteja fiecare pe sine de infestarea cu virus și a renunța la protejarea imaginii.

Simt că trebuie să urmăm cu strictețe indicațiile specialiștilor și să terminăm cu insinuările că vrea cineva să ne închidă bisericile și să ne lezeze dreptul la credință.

Personal, am încetat de mult să mai învinuiesc pe altcineva, în afară de propria-mi persoană, pentru depărtarea de Dumnezeu, puțină-tatea credinței și pentru mulțimea păcatelor mele, cele știute și cele neștiute.

Să nu uităm îndemnul Părinți-lor Bisericii: „Cel mai mare păcat este al meu”. Să ne întoarcem privirea de la păcatele aproapelui și de la judecata celorlalți care ne-a cuprins ca o molimă în anii din urmă. Să o facem măcar acum, la vreme de încercare ca aceasta!

În aceste momente am sentimentul acut că ne mustră Dumnezeu pentru păcatele noastre, ale credincioșilor, cler și popor. Ne știm cu toții ușurătatea, nepăsarea, superficialitatea, iubirea de plăceri, de confort, consumul de lucruri și imagini păcătoase, invidia, mândria, bârfa și judecata celorlalți, lenevirea, împietrirea inimii, nesimțirea, răutatea, duș-mă-nia și toate celelalte. De aceea simt nevoia să mă rog lui Dumnezeu, Maicii Domnului și tuturor sfinților pentru iertarea păcatelor, întărirea în credință și pentru răbdare la vreme de mustrare și osândă. De altfel, rugăciunile Bisericii noastre pentru astfel de situații conțin exact aceste cereri: pentru iertarea de păcate, pentru încetarea mustrării și pentru tărie, răbdare și izbăvire.

Un prim lucru pe care vreau să-l declar cu tăria de care sunt în stare la vârsta mea, ca preot și teolog: consider că noi, oamenii Bisericii, trebuie să evaluăm și-tuația exclusiv în cheie teologică, adică să căutăm cauzele, moti-vațiile, implicațiile, finalitățile acestui fenomen în relația noastră cu Dumnezeu. Să lăsăm specia-liștilor lectura socială, politică, economică, psihologică, medicală, psihiatrică, psihanalitică, conspi-raționistă. Concetă-țe-nii noștri așteaptă de la noi să le spunem cum se văd lucrurile dinspre cei care slujesc în mod special relația cu Dumnezeu.

Dacă Dumnezeu ne mustră prin a îngădui astfel de molime amenin-țătoare la adresa omenirii întregi, apoi, cei mai responsabili suntem noi, preoții, care avem în numele tuturor responsabilitatea slujirii și administrării relației cu Dumnezeu, așa cum medicii au din partea comunității responsabilitatea sănătății, profesorii au responsabilitatea educației etc.

Mustrarea lui Dumnezeu are totdeauna o finalitate pedagogică, de îndreptare. Întrucât, în vreme de bine, omul se îndepărtează de Dumnezeu și uită de El, întorcându-se la sine și consolidându-și trufaș suficiența de sine, Dumnezeu îngăduie astfel de molime pentru ca să înțelegem limitele și fragilitatea noastră, dar și adevărul fundamental că suntem făpturi și datorăm existența lui Dumnezeu Creatorul și Atoateșitorul.

Dumnezeu să aibă milă de noi și să ne izbăvească de mustrarea Lui cea dreaptă!

ziarullumina.ro